

„СВЕТ СЕ ДЕЛИ НА ЉУДЕ КОЈИ МИСЛЕ И НА ЉУДЕ КОЈИ ИМАЈУ МИШЉЕЊЕ“

Есеј

Марија Караџић

Економско-трговинска школа „Паја Маргановић” у Панчеву, члан Удружења „Las Gentes” из Панчева
marijakaradzic01@yahoo.com

Мислим, дакле постојим - требало би, зар не? А, да ли је заиста тако? И шта значи „мислити”?

Овај глагол је вишезначан, али на прву узимамо његово значење „размишљати” или „умовати” како бисмо правилно одговорили на тему. „Мислити” би, дакле, значило активно користити свој ум и постављати себи питања како би се у тој дубини ума дошло до одговора. То је процес сагледавања различитих перспектива да би се дошло до дубљег поимања, разумевања ствари.

А, да ли „мислити” значи и „имати мишљење”? Не нужно, заправо, углавном - не. Можемо имати одређен став и мишљење о нечему што нисмо нужно одвели у дубине свога ума.

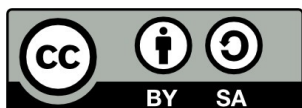
На имање мишљења могу утицати разне околности. Можемо чак бити и субјективни при имању мишљења, а да то нема много везе са реалношћу. На имање мишљења могу утицати наше навике, али ту може „прсте умешати” и друштво. Стога, оно понекад може бити површно и недовољно утемељено. Може бити и неосновано усвојено или непоткрепљено доказима.

Док „мислити” подразумева аналитику, „имати мишљење” често може значити не урањати у дубине већ купити чињенице из плићака.

Глагол „мислити” би значео „преиспитивати” ствари, а „имати мишљење” значило би не давати тим стварима шансу да преиспитивањем напредују.

Дакле, разлика би само на први поглед била суптилна, а заправо је веома дубока. Чинило би се да је у питању нијанса у значењу, а у ствари бисмо могли доћи до дијаметрално супротног значења.

Овде је реч о другачијем приступу стварима. О активном и пасивном

приступу. О живом и неживом.

Овде постоји и временска разлика. Док „мислити“ значи „посветити време нечему“, „имати мишљење“ може бити и импулсиван процес. То може бити и интуитиван закључак или нешто што смо, не удубљујући се, преузели из породице, друштва или медија. Разлика је и у флексибилности.

Док би „мислити“ било веома еластично и прилагодљиво и подложно променама, „имати мишљење“ често је нефлексибилно и безразложно отпорно.

„Мислити“ значи расти и шетати непознатим ходницима ума, а „имати мишљење“ често значи остајати у оквирима познатог.

Ове разлике су кључне у политичким оквирима јер начин на који приступамо политици утиче на демократске процесе. Тако и овде можемо говорити о томе да неко мисли о политици и да неко има политичко мишљење. „Мислити о политици“ значи познавати економију, филозофију, социологију, здравство. Такође, подразумева да се тај мисаони процес развија уз подршку добре намере и жеље за бољитком светског поретка. Нажалост, свет нам сваког дана даје доказе да је све мање оних који мисле о политици, а све више оних који поносно износе нека своја „политичка мишљења“ која су без здравог утемељења. „Имати политичко мишљење“ значи бити под утицајем политичке

странке и медија и развити мишљење које се темељи пре свега на сопственој користи, без жеље да се дела за добробит народа. Тако често долази до психопатологије мишљења. Овако се најбоље може објаснити ова поларизација, на примеру политике, али се ова подела може приказати и на основу ставова о образовању, исхрани или другим сферама живота.

„Имати мишљење“ може подразумевати ослањање на стереотипе, без сагледавања шире слике. Зарањање у сопствене дубине је пут којим се ређе иде. Јер је тежи, напорнији, потребан је дужи задржај удаха. Зато многи људи бирају плићак. Можеш да се одржаваш у води без много труда. Али, остајеш на прљавој површини уместо да уживаш у чистим дубинама, односно дубинама чистоте. Остајеш део многобројног светског стада чији је највећи потенцијал креирање теорија за вере. Подлежеш притиску.

Дакле, поларизација је присутна у свим сферама, па и у нама самима. Она лако може довести до конфликта, али може пружити и прилику за раст и интроспекцију. Зато морамо мислити, да бисмо имали мишљење које је легитимно, али морамо и наставити да преиспитујемо ствари јер се свет из часа у час мења, а и ми са њим.